

L.T. SHEARER

Kissa,
JOKA SAALISTI
syllisen

BAZAR

L.T. SHEARER

Kissa,
JOKA SAALISTI
syyllisen

Suomentanut Pirjo Lintuniemi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Pirjo Lintuniemi
Suomenkielinen laitos © Pirjo Lintuniemi ja Bazar Kustannus, 2025
Englanninkielinen alkuteos *The Cat Who Cracked a Cold Case*
Copyright © L T Shearer 2024

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952- 403-735-8

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Huvipurrelta oli kahdenkymmenen minuutin kävelymatka supermarkettiin, mutta Lulu Lewis oli mielissään liikunnasta. Hän oli matkannut kanavaveneellään lähes kuusi tuntia aamunsarastuksesta lähtien ja paloi jo halusta päästä verryttelemään jalkojaan. He olivat aivan pienen kylän liepeillä, noin viisikymmentä kilometriä Manchesterista lounaaseen. *Huvipursi* oli Bridgewaterin kanavassa, ja päivä oli ollut huikea – sekä uuvuttava. He olivat taitaneet lähes kahdenkymmenenviiden kilometrin matkan ja puksuttaneet kolmen pitkän tunnelin läpi. Pisin oli Preston Brookin tunneli, joka oli yli 1100 metriä pitkä ja niin suora, että Lulu oli nähnyt päivänvalon tunnelin päästä koko matkan. Tunneli oli niin kapea, että veneet eivät mahtuneet ohittamaan siellä toisiaan. Pohjoiseen menossa olevat veneet saivat ajaa sisälle vain jokaisen tunnin ensimmäisen kymmenen minuutin aikana, ja Lulun saapuessa tunnelin suulle puolenkymmentä paattia oli jonottanut pääsyä jatkamaan matkaansa.

Kolmannesta tunnelista päästyään hän oli päättänyt poiketa ruokaostoksille. Hän oli löytänyt venepaikan noin

puolentoista kilometrin päästä supermarketista. Useilla muillakin veneilijöillä oli selvästi ollut sama ajatus.

Conrad ei ollut kovinkaan innostunut kävelemisestä, joten se ratsasti Lulun olkapäillä, ja monet ohikulkijat loivat heihin uteliaita katseita. Kissan näki harvemmin istuvan kenenkään hartioilla, mutta Lulu oli jo tottunut siihen. Conrad painoi tuskin mitään, ja oli rauhoittavaa kuulla katin hiljainen kehräys oikean korvan juuressa.

”Mieleni tekee lohta”, Conrad sanoi, kun Lulu kanto sen kanavapolulle.

Lulu oli tottunut myös siihen, että Conrad-kissa osasi puhua ja että hän oli ainoa ihminen, jolle Conrad puhui. Kun kissa oli ensimmäistä kertaa astellut hänen elämäänsä ja kanavaveneeseensä Little Venicessä, Lulu oli ollut pyörtyä järkytyksestä. Nyt katin tarinointi ei enää häntä hetkauttanut. ”Lohi kuulostaa hyvältä”, hän sanoi. ”Tai meriahven.”

”Totta tosiaan, meriahven maistuisi. Voinko muuttaa tilaustani?”

”En tajunnutkaan, että olit esittänyt tilauksen, mutta juu, totta kai voit.”

Conrad vaiken, kun kultaistanoutajaa taluttava nainen lähestyi heitä. Koira huomasi Conradin, ja sen häntä alkoi vispata hurjasti. Nainen kiskaisi koiran hihnaa, ja hänen leukansa loksautti, kun hän näki Conradin. ”Hyvänen aika sentään. Olkapäillänne on kissa.”

”Niin on”, Lulu vastasi. ”Se on muotia.”

Nainen pysähtyi ja veti koiraansa taemmas. ”Tuo on uskomatonta.”

Lulu seisahtui hymyillen. ”Hän on uskomaton kissa.”

”Aivan ihana väritys. Miksi häntä sanotaan?”

”Hänen nimensä on Conrad.”

Nainen kurtisti kulmiaan mutta nauroi sitten. ”Ei, tarkoitin, mitä rotua kissanne on? Hänen väriyksensä on aivan ihana.”

Conrad sai usein kehuja väriyksestään. Se oli sekoitus mustaa, valkoista ja oranssinruskeaa. Kissan pään oikea puoli oli pääosin musta, vain nenän ja suun ympärillä oli valkea laikku, ja vasen puoli oli ruskeavalkoinen. ”Minä kutsun häntä kolmiväriiseksi”, Lulu kertoi. ”Mutta minulle huomautetaan usein, että se on amerikkalainen nimitys ja minun pitäisi puhua valkokirjokilpikonnasta. Conradissa ei kuitenkaan ole mitään kilpikonnamaista.”

”Hän on joka tapauksessa kerrassaan hurmaava”, nainen kehui. Hän katsoi kultaistanoutajaansa. ”Eikö olekin, Murphy?”

”Vuh!” koira haukahti hihnaansa kiristäen.

”Oi, koiranne puhuu!” Lulu sanoi.

”Niin puhuu”, nainen vakuutti. Hän taputti koiran päätä. ”Jutteleet mielelläsi, eikö vain?”

”Vuh, vuh!”

”Mukavaa päivää teille ja Murphylle”, Lulu toivotti lähtiessään liikkeelle.

”Samoin teille”, nainen vastasi. ”Tulehan, Murphy.”

Conrad odotti, kunnes nainen ei ollut enää kuulomatkan päässä, ennen kuin puhkesi puhumaan. ”Puhuva koira?” kissa tokaisi. ”Jo on aikoihin eletty, milloin kukaan on kuullut koiran puhuvan?”

”Olin vain kohtelias.”

”Jos koira osaisi puhua, mitä ihmettä se sanoisi? Heitä minulle keppi? Ruoki minut? Saanko nuuhkia takapuoltasi?”

”Conrad!” Lulu huudahti. ”Miten rumasti sanottu! Tuohan on suorastaan koiravihamielistä.”

”En minä ole tippaakaan koiravihamielinen”, Conrad väitti. ”Osa parhaista ystäväistäni on koiria. Tarinaniskijöitä he eivät kuitenkaan ole.”

He kääntyivät pois hinauspolulta, ja Lulu tarkisti kännkästään, että he olivat menossa oikeaan suuntaan.

”Miten ihmeessä ihmiset selvisivät ennen älypuhelimia?” Conrad kysyi.

”Tuo on todella hyvä kysymys”, Lulu totesi. ”On olemassa painettuja kanavaoppaita, joissa kerrotaan kaikki, mitä on tarpeen tietää jostakin kanavasta ja sen palveluista. Kai ihmiset käyttivät niitä. Tai kyselivät paikallisilta.” Lulu kohotti puhelintaan. ”Tämä on paljon helpompaa.”

He kävelivät tietä pitkin, kunnes näkivät supermarketin kyltin. Se oli Waitrose, ja Conradin korvat kohosivat valppaasti pystyyn. ”Waitrosesta saa parasta meriahventa”, katti sanoi.

”Niin tosiaan saa”, Lulu myönsi.

Conrad hypähti Lulun olkapäältä, kun he tulivat kaupan ovelle. ”On todella harmillista, ettet sinä saa tulla sisälle”, Lulu pahoitteli.

”Voisit sanoa, että olen opaskissasi.”

”Tuskin se onnistuisi”, Lulu totesi.

”Henkinen tukikissasi sitten?”

”Se sinä kyllä olet”, Lulu myönsi. ”Mutta sinun on silti viisainta odottaa tässä. En viivy kauan.”

”Älä unohda Evian-pullojani.”

”Miten voisinkaan unohtaa ne?”

Lulu meni sisälle ja otti korin. Ensimmäiseksi hän suuntasi viiniosastolle ja valitsi pullollisen Chardonnayta, joka oli erikoistarjouksessa. Sitten hän nosti koriinsa kaksi pulloa Eviania. Meriahven näytti hyvältä, ja hän otti kaksi fileettä. Sen jälkeen hän haki salaattipussin ja uusia perunoita. Kun päivällistarpeet olivat koossa, hän keräsi koriinsa pekonia, kuusi vapaan kanan munaa ja leivän. Koska teepussit alkoivat olla vähissä, hän etsi paketillisen Tetleyn teetä. Esillä olevat hedelmät näyttivät niin hyviltä, että hän valikoi vielä banaaneita, appelsiineja ja omenoita. Sitten kori alkoi painaa, ja hän päätti lähteä ja suunnisti kassalle. Hänen sydäntään kouraisi, kun hän näki itsepalvelukassat, ja huoli vahvistui, kun hän joutui kutsumaan myyjän paikalle varmistamaan, että hän oli yli kaksikymmentäviisivuotias voidakseen ostaa viinin, mutta hän ei antanut periksi. Hän pakkasi ostoksensa kahteen kassiin, koska tasapaino oli tärkeää silloin, kun olkapäillä oli kissa.

Conradin häntä heilui, kun Lulu tuli ulos kaupasta. ”Vuh, vuh!” katti sanoi.

”Et näköjään aio antaa koira-asian olla”, Lulu totesi. Hän kumartui niin, että Conrad pääsi hypähtämään hänen olkapäilleen ja lähti kävelemään takaisin kanavanrantaan.

2

Kaksi kassia oli ehdottomasti hyvä ajatus, mutta Lulun käsivarsia särki silti, kun he tulivat hinauspolulle. Päivä oli todella kauniin aurinkoinen, eikä taivaalla näkynyt kuin muutama pilvenhattara. Kanavavene lipui ohi. Se oli selvästi asuinkäytössä, koska sen katolla oli laatikoita, koreja ja kaksi polkupyörää. Venettä ohjasi kipparilakkipäinen mies, joka heilutti heille. Lulu nyökkäsi hymyillen. Kanavaväki oli ystävällistä sakkia, siitä ei ollut epäilystäkään. Kanavaveneen nimi oli *Laitapuolen kulkija*, kiva sanaleikki. Lulu oli ostanut *Huvipurren* eläköityneeltä opettajalta, joka oli hankkinut veneen tuliteränä ja tehnyt sen omien sanojensa mukaan hvin vuoksi.

Heidän lähestyessään *Huvipurtta* Conrad höristi valpastuneesti korviaan. ”Kuuletko tuon?” se kysyi.

”Kuulenko minkä?” Lulu kysyi.

”Joku nainen itkee.”

Lulu käänsi päätään puolelta toiselle ja siristi silmiään kuin se auttaisi häntä jotenkin kuulemaan paremmin. Ei auttanut. Oikealta puolelta kuului puista lintujen

sirkutusta, ja jossain kauempana kanavaveneen moottori puksutti, mutta itkua hän ei kuullut. ”En minä kuule mitään.”

”No, et tietenkään ole kissa. Kissat kuulevat ääniä neljä tai viisi kertaa kauempaa kuin ihmiset ja paljon korkeammilta taajuuksilta.”

”Ääni on siis naisen? Ja hän itkee? Oletko varma?”

”Olen. Luulen, että hän on *Kuningaskalastajassa*.”

Lulu katseli kanavapolkua. *Kuningaskalastaja* oli kuudes vene heistä eteenpäin. Se oli punainen ja sen kyljessä oli kullanvärinen raita ja katolla rivi aurinkopaneeleita. Hän ei vielääkään kuullut mitään.

Conrad hypähti hänen olkapäiltään ja tassutteli polkua pitkin korvat *Kuningaskalastajaa* kohti höröllään. Kanavaveneen luo tultuaan katti seisahtui häntä nytkähdellen. Kun Lulu pääsi kissan luo, hänenkin korviinsa kantautui vihdoin hiljaista nyyhkytystä.

”Hän on hyvin surullinen”, Conrad sanoi.

”Kuulen sen.”

”Meidän pitäisi tehdä jotakin.”

”Ehei, ei toisen suruun sovi sekaantua”, Lulu kielsi. ”Sinulla ei ole aavistustakaan siitä, mitä hän suree. Se voi olla mitä vain.”

”Ehkä me voimme auttaa”, Conrad sanoi. Se hyppäsi veneen takakannelle jäntevän sulavasti ja lähes täysin äänettömästi.

”Conrad, ei!”

Kissa ei Lulun kielloista piitannut, vaan tassutteli hyttiin johtaville parioville.

”Ei, älä mene!” Lulu suhahti, mutta liian myöhään. Conrad oli jo kadonnut. Lulu huokaisi ja laski kassinsa maahan tietämättä mitä tekisi. Jos nainen oli järkyttynyt, asia ei todellakaan kuulunut heille. Kun Lulun aviomies oli kuollut, Lulu oli ollut lohduton monta päivää, viikko-kausia, ja suurimman osan ajasta hän oli halunnut olla surunsa kanssa yksin. Suurimmassa osassa suruprosessia oli kyse menetyksen tunteista sekä ajatuksista ja muistoista, jotka piti käsitellä yksin. Kyllä, oli ihanaa, kun vieressä oli joku, joka välitti ja halusi auttaa toisen taas jaloilleen, mutta kaikkea ei pystynyt parantamaan, jotkin asiat piti vain käydä läpi.

Itku taukosi, ja Lulu kuuli tukahtuneen äänen. Nainen puhui hiljaa. Lulu ei todellakaan tiennyt, mitä tekisi. Kanavavene-etikettiin kuului, ettei veneeseen ikinä noustu ilman lupaa. Veneilijät olivat vähän kuin vampyyrit, jotka myös tarvitsivat luvan astuakseen kynnyksen yli. Jos Lulu olisi ollut menossa kylään kanavaveneessä asuvan ystävän luo, hän olisi vain huikannut tervehdyksen, mutta hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, kuka *Kuningaskalastajassa* majaili. Hänen ei kuitenkaan tarvinnut tehdä päätöstä, koska valkotukkainen nainen ilmestyi ovelle Conrad sylissään. ”Oi, onko hän sinun?” nainen kysyi. Hän oli langanlaiha, ja hänellä oli paksulinssiset silmälasit. Hänen hiuksensa olivat pitkät, ja ne oli sidottu poninhännälle. Yllään naisella oli vihreä tikkiliivi Fair Isle -villapaidan päällä.

”Minä taidan ennemminkin olla hänen”, Lulu vastasi. ”Olen tavattoman pahoillani, että katti livahti häiritsemään sinua. Hän on varsin omapäinen.”

”Sellaisia kissat ovat.” Nainen silitteli Conradia korvien takaa, ja katti selvästi piti siitä ja painoi päätään naisen käteen. ”Ne kulkevat omia polkujaan.”

”Conrad ainakin kulkee.”

”Eivätkö kolmiväriset kissat ole melkein aina narttuja? Se on jokin geenijuttu.”

”Ovat ne, mutta Conrad on hyvin epätavallinen kissa.”

”Hän on suloinen”, nainen kehui katsoessaan Conradia hymyillen. Hänen poskensa olivat kuitenkin kyyneleistä märät ja silmät punaiset.

”Asiahan ei minulle kuulu, mutta onko kaikki hyvin?” Lulu kysyi.

Nainen hymyili väkinäisesti. ”Ei oikeastaan”, hän vastasi. ”Olen typerä, vanha eukko, siinä kaikki.” Hän nyyhkäisi.

”Voi, tuskinpa sentään”, Lulu sanoi. ”Minä olen muuten Lulu.”

”Ja minä olen Jessie”, nainen esittäytyi. ”Tai oikeastaan Jessica, mutta kaikki kutsuvat minua Jessieksi.”

”Pidätkö viinistä, Jessie?”

Jessie kurtisti kulmiaan. ”Viinistä?”

Lulu kohotti toista kauppakassiaan. ”Minulla on täällä oikein hyvää Chardonnayta.”

”Voi, en tiedä”, Jessie vastasi. ”En taida olla parasta seuraa.”

”Conrad kyllä näyttää oikein tyytyväiseltä sylissäsi, ja minusta on todella kurjaa juoda yksin.”

Jessie katsoi häntä kyynelsilmin ja nyökkäsi sitten verkalleen. ”Chardonnay kuulostaa hyvältä.”

3

Kuningaskalastajan pääkajuutta oli kiiltäväksi hiottua saarnea, ja siellä oli kaksi vastapäistä penkkiä kiinteän pöydän ympärillä. Kapyysi oli myös saarnea, ja sieltä löytyi pieni mikroaaltouuni, kiinteä uuni, kaksilevyinen keittotaso ja pesuallas. Lulu kehotti Jessietä istumaan. Hän kaataisi viinin laseihin. Jessie teki työtä käskettyä pidellen Conradia yhä sylissään.

”Lasit ovat altaan yläpuolella olevassa kaapissa, ja korkkiruuvi on laatikossa jääkaapin yllä”, Jessie kertoi.

”Ostan nykyään aina kierrekorkkisia pulloja. Ne ovat niin paljon kätevämpiä”, Lulu sanoi. Hän avasi kaapin ja otti sieltä kaksi isoa viinilasia. ”Onko sinulla astiaa, jota voisin käyttää?”

”Astiaa?”

”Conradille. Annan hänelle vettä.”

”Kuivaustelineellä on kippo. Sininen.”

Lulu kiitti Jessietä. Hän kaatoi viiniä laseihin ja Evian-vettä kippoon. Lulu asetti kipun Conradin eteen ja istah- ti sitten Jessietä vastapäätä. ”No niin, terveydeksi”, hän sanoi. Hän kilautti lasiaan Jessien lasiin, ja molemmat

maistoivat viiniä. Conrad tassutteli sinisen kipun luo ja latki vettä.

”Veneesi on oikein viihtyisä”, Lulu sanoi ympärilleen katsellen. ”Miten pitkä tämä on, viisitoistametrinen?”

”Viisitoista pilkku kahdeksan”, Jessie kertoi.

”Ja asut täällä?”

Jessie nyökkäsi. ”Tämä on ollut kotini yli viisitoista vuotta”, hän kertoi.

Pöytää vastapäätä olevalla seinällä oli kehystetty valokuva, jossa Jessie oli pitkän ja komean, filmitähden lailla hymyilevän miehen kanssa. ”Onko tuossa miehesi?” Lulu kysyi.

Jessie hymyili. ”Hän on Johnny”, nainen kertoi. ”Hän kuoli viisi vuotta sitten.”

”Olen pahoillani.”

”Hän menehtyi syöpään”, Jessie selitti. Hän värähti muistellessaan sitä. ”Johnny inhosi sairaalassaoloa loppuvaiheessa. Hän olisi halunnut olla veneessä, mutta...” Jessie värähti. ”Emme kai aina saa, mitä haluamme.”

Lulu siemaisi viiniään. ”Senkö takia sinä itkit?”

”Minkä takia itkin? Ei. Tai no, tavallaan.” Hän huokaisi. ”Olen niin hölmö.”

”Miksi sanot niin?”

”Koska minut ryöstettiin.”

”Ryöstettiin? Milloin?”

”Tänään. Tänä aamuna. En oikein tiedä.” Jessie siemaisi useamman kulauksen viiniä. ”Olen vain typerä, vanha eukko. Koko juttu on minun omaa syytäni.”

”Älä sano noin”, Lulu kielsi. ”Mitä jos kertoisit koko jutun?”

Jessie laski lasin kädestään. ”Olen ollut tässä laiturissa nyt viikon. Tämä on mukava paikka, eikä Waitroseen ole pitkä matka.”

Lulu hymyili kauppakassejaan osoittaen. ”Tiedän.”

Jessie nauroi. ”Niinpä tietysti. Mutta eilen illalla yksi mies tuli kysymään, voisiko hän lainata sokeria. Hän oli ankkuroitunut taakseni, ja tietysti minä lupasin lainata hänelle sokeria. Hän nousi veneeseeni, mikä oli ihan ok, mutta sitten hän tuli perässäni kapyysiin ja aloin aavistella pahaa. Hän oli kyllä mukavanoloinen, mutta hänen katseensa kiersi ympäri venettä. Hän tutkaili kaikkea. Hän oli kuitenkin hyvin kohtelias ja hymyili paljon, enkä halunnut olla töykeä. Siis eihän niin tehdä, ei kenellekään halua olla tyly.”

”Ei tietenkään.”

”Mies puhua pajatti. Lakkaamatta. Ja koko ajan hän katseli ympärilleen. Lopulta minä sanoin, että minun piti mennä vessaan. Vain sillä tavalla pääsin hänestä eroon. Hän lähti, ja minä unohdin koko jutun. Sitten tänä aamuna lähdin supermarketiin, ja kun tulin takaisin...” Kyyneleet alkoivat vieriä pitkin Jessien poskia. Conrad tassuteli pöydän poikki Jessien luo, ja Jessie otti kissan syliinsä ja hautasi kasvonsa sen turkkiin.

Lulu siemaisi kulauksen viiniä. Oli viisainta olla sanomatta mitään, Jessie jatkaisi kyllä aikanaan. Kyseleminen katkaisisi vain naisen tarinoinnin.

Viimein Jessie oikaisi selkensä ja kuivasi silmänsä kämmenselkään. ”Koriste-esineeni ovat kadonneet”, hän sanoi. ”Miehen on täytynyt tulla tänne, kun olin poissa.”

”Lukitsitko veneesi?”

Jessie pudisti päätään. ”En. En koskaan lukitse sitä. Eihän sitä tule mieleenkään, että joku varastaisi täältä jotakin.”

”Tuota...”

”Kanavaihmisethän ovat kunnon väkeä, eikö? Niin Johnnylla oli aina tapana sanoa.”

”Missä koriste-esineet olivat?”

Jessie kääntyi ja osoitti kajuuttaa. Seinällä oli hyllykkö, jossa oli monta pokkaria, pieni maljakko ja muutama pikkuesine. ”Ne olivat toisella hyllyllä. Kaksi Lladró-posliiniahmoa.”

”Oho, Lladró”, Lulu toisti.

”Tunnetko esineet?”

”Anoppini keräili niitä. Eivätkö ne ole espanjalaisia?”

Jessie nyökkäsi. ”Nykyään ne valmistetaan tehtaassa Valenciassa. Valmistus aloitettiin viisikymmentäluvulla. Veljeksiä oli kolme: Juan, José ja Vincente Lladró. Johnny osti minulle kaksi posliiniahmoa, kun olimme olleet naimisissa vuoden. Toinen on karjakko ja toinen paimenpoika lampaineen. Johnnyn mielestä ne muistuttivat meitä kahta.” Jessie hymyili. ”Hän oli oikeassa. Hassuinta nimittäin oli, että karjakko näytti aivan minulta kuudentoista ikäisenä.”

”Ovatko ne arvokkaita?”

”Ovat ne nyt. Ehkä viisituhatta puntaa kappale. Mutta ei ole kyse rahasta. En välitä siitä.” Kyyneleet valuivat taas, ja Jessie halasi Conradia. ”Olen hölmö. Niin, niin hölmö.”

”Ei, Jessie, älä sano niin. Mitä luulet, että posliinihahmoille tapahtui?”

”Mies varasti ne, ilmiselvästi. Se mies, joka tuli lainaamaan sokeria. Hän istui hinauspolulla tupakoimassa, kun lähdin supermarkettiin. Ja kun tulin takaisin, vene oli häipynyt.”

”Kuinka kauan viivyt kauppareissullasi?”

”Tunnin korkeintaan. Kävin kahvilla ja luin lehden. Sitten tein ostokset.”

”Entä kun tulit takaisin? Huomasitko heti, että posliiniesineet olivat poissa?”

Jessie puri alahuultaan. ”En. Panin ruoat jääkaappiin ja tein itselleni voileivän. Söin sen kannella. Vasta kun menin takaisin kapyysiin tajusin, että hahmot olivat kadonneet.”

”Kuinka kauan siitä on, kun sokerimies häipyi? Kaksi tuntia?”

”Juu, noin kaksi tuntia. Pitäisikö minun soittaa poliisille, mitä mieltä olet?”

Lulu kurtisti nenäänsä. ”Minun on pakko sanoa, Jessie, ettei murtoa pidettäisi kovinkaan merkittävänä. Saisit luultavasti vain rikosnumeron, jonka voisit ilmoittaa vakuutusyhtiöllesi. On kai sinulla vakuutus?”

”On, Johnny oli oikea vakuutusintoilija. Mutta ei ole kyse rahasta, Lulu. Haluan vain esineet takaisin. Saisiko poliisi ne minulle takaisin?”

Lulu huokaisi. ”Olen pahoillani, Jessie, mutta en usko, että he edes yrittäisivät. Olen entinen poliisikomisario Lontoosta.”

”Niinkö?”

”Olin ylikomisario. Jäin eläkkeelle jonkin aikaa sitten, mutta silloinkin muutoksen tuulet puhalsivat ja resursseista oli pulaa. Nykyään tilanne on vielä pahempi.”

”Ajattelin, että jos tänne lähetettäisiin CSI-ryhmä. He saattaisivat löytää sormenjälkiä tai dna:ta tai jotakin.”

”CSI on yhdysvaltalainen rikospaikkatutkintaan erikoistunut yksikkö. Meillä Isossa-Britanniassa on SOCO, Scenes of Crime Officers. Rikosteknisen tutkinnan yksikkö. Heidät lähetetään kuitenkin vain harvoin tutkimaan murtoja. Ja vaikka lähetettäisiinkin, miehen dna tai sormenjäljet voitaisiin selittää sillä, että hän kävi täällä, kun lainasit hänelle sokeria.”

”Lulu, täytyyhän poliisin tehdä jotakin. Minut ryöstettiin.”

Lulu pudisti surumielisesti päätään. ”Ei, ryöstöstä puhutaan vain, jos joku käyttää voimaa varastaessaan jotakin. Varkaus on kyseessä silloin, kun joku vie toisen omaisuutta voimaa käyttämättä, ja murto, kun joku tunkeutuu toisen kiinteistöön luvatta varastaakseen sieltä jotakin. Veneeseesi siis murtauduttiin, ja nykyään se luokitellaan poliisissa pieneksi rikokseksi.”

Kyyneleet valuivat taas Jessien silmistä, ja Lulu tarttui Jessien käteen. ”Olen pahoillani.”

”Minun on ikävä Johnnya.”

”Tiedän sen.”

”Olen ollut niin, niin...” Jessie vaikenä päättämättä lausettaan.

Lulu katsoi kelloaan. Se oli melkein kaksi. Jos mies oli lähtenyt kaksi tuntia sitten, hän saattoi olla jo kolmen-

toista kilometrin päässä. Hämärä laskeutui puoli seitsemän maissa, joten neljässä ja puolessa tunnissa mies pysyisi etenemään vielä kolmisenkymmentä kilometriä ennen pimeän tuloa. Mies ei ehtisi Manchesteriin asti tämän päivän nimiin. ”Minulla on ajatus”, Lulu sanoi.

Viiksekäs etsivä selvittämättömän tapauksen jäljillä

Eläköityneen poliisin Lulu Lewisin elämä muuttui, kun kulkukissa Conrad tepasteli hänen jokilaivaansa. Conrad on hyvin erityinen kissa, mutta sen tiedon Lulu pitää visusti itsellään.

Lulu ja Conrad ovat seilanneet Manchesteriin tapaamaan vanhaa ystävää. Ensi töikseen he ryhtyvät selvittämään taidevarkautta, mutta pian he törmäävätkin hyytävään uutisraporttiin, jossa kerrotaan eri puolilta kaupunkia löydetyistä ruumiista. Tapaus muistuttaa Lulua aikoinaan Lontoossa tapahtuneista murhista, jotka jäivät selvittämättä. Yhdistämällä voimansa paikallisen poliisin kanssa kaksikon on luotettava intuitioonsa, jotta he voivat löytää yhteyden näennäisen sattumanvaraisten murhien välillä ja napata häikäilemättömän murhaajan...

L. T. Shearerin Kissa, joka saalisti syyllisen jatkaa omaperäistä murhamysteerisarjaa, jossa kulkukissa Conrad ratkoo rikoksia kissamaisen ovelaan tapaansa. Miau!

ISBN 978-952-403-735-8 | 84.2

www.bazarkustannus.fi